

Oh, groza, saj bom še ven padla!

Nataša Hacin je pri 58 letih uresničila svojo skrito otroško željo in začela skakati s padalom. »Skakala bom, dokler mi tehnični pregled tega ne bo preprečil,« razlaga z navdušenjem.

Alenka Kociper

Prvi skok s padalom je v mojem spominu pred prvim poljubom. Bilo je tako intenzivno organsko doživetje, da ga je težko s čimerkoli primerjati. Trenutek, ko na višini treh kilometrov stojiš na prečki pod krilom majhnega letala in se z eno roko krčevito opriješ vrat v neznosni želji, da bi se potegnil nazaj noter. Gledaš sence brnečega propelerja in veter ti žvižga okoli ušes, da komaj slišiš glas inštruktorja, ki kriči: »Skok! Skok!« Veš, da poti nazaj ni. Potem se spustiš, drugega ti pravzaprav ne preostane. Za to, verjemite, je treba imeti ... Tudi Nataša Hacin, gospa, ki je pri osemindesetih letih zmogla dovolj poguma in norosti, da je uresničila svojo skrito otroško željo, je prvi skok doživela kot veliko zmagoslavje.

Mladostno in energično gospo v modrem pajacu, oprtano s padalskim nahrbtnikom, smo pospremili do letala canguro. Samozavestno je zlezla v njegovo drobovje, kjer se je že gnetlo kakih šest ali sedem padalcev v pisanih kombinezonih. Bili so kot škratje, manjkale so jim le svetilke ... nasmejani, željni višine in svobode v zraku. Med hrumenjem letalskih motorjev je skozi vrata še pomahala in nekaj zaklicala, pa nismo razumeli, ujeli smo le še srečen obraz, poln pričakovanja.

Čez nekaj časa smo jo pričakali na travniku pred hangarjem letališča v Prečni pri Novem mestu. Vremenske razmere so bile padalcem naklonjene in Nataša je po več kot štiridesetih opravljenih skokih doskočila suvereno in mehko. Tisti srečni obraz v letalu je posrkal v lica še nekaj ugodja in brezskrbno kazal polno mero strasti, erosa ..., no ja, vsaj pri meni je bilo tako, pa ostanimo pri tem! Šušteče svilen jadro se je brez zračnega upora mehko sesedlo samo vase in Nataša ga je z nekaj zamahi spretno pograbila v naročje. S tisto smešno čelado in očali na glavi je delovala kar nekam pobalinsko, ko nam je s široko odprtimi očmi hitela pripovedovat: »Občutek tam zgoraj je čudovit. Jaz letim!!!«

Dolgo zatajevana mladostna želja

Kaj je gospo v zrelih letih, ki bi ji po nepisanih pravilih bolj pristajalo gospodinjenje, urejanje vrtička in klepetanje z upokojenimi sosedomi, gnalo v zrak, v odkrivanje novih razsežnosti? »Veste, željo

skočiti s padalom nosim v sebi že od nekdaj. Pa prej ni bilo prave priložnosti,« pravi. Da je odprtega in širokega duha, je dokazala že zdavnaj. Zelo mlada, komaj je nastopila službo, je namreč začutila, da se mora v življenju čimveč naučiti. »Vedela sem, da brez znanja jezika ne morem doseči ničesar.« Zato si je preprosto pripravila kovček in se odpravila v Anglijo. Dobro se je znašla. Ustvarila si je družino in življenje v tujini sprejela z odprtimi rokami. Pozneje se je z otroki vrnila domov, a ko so odrasli in je prišla še upokojitev, pravi, »mi je postalo malce dolgočas«. To so bržkone leta, ko se je treba odločiti ali za popolnoma lagodno upokojensko življenje ali za nove izzive. Nataša je morala izbrati drugo pot, vrtiček okoli hiše v idiličnem okolju v bližini Ljubljane zanjo nikakor ni dovolj. Neizpoljenih mladostnih želja nam vsem najbrž ne manjka, za Natašo

čeprav se ji je med tečajem na trenutke malce zataknilo. »V teoriji je vse tako preprosto, ko pa je bilo treba izvesti vajo odskoka na tako imenovanem trenerju in se pogrnati tri metre v globino, me je zaskrbelo. Nisem hotela niti razmišljati, kako bo na višini tri tisoč metrov,« pravi. Pa se je tistega oktobrskega petka znašla tam pod oblaki, prestrašena in ohromela od hrupa in vetra, ki bi jo s poličke skoraj odpihnil. »'Oh, groza, saj bom še ven padla,« sem pomislila. Daleč pod seboj sem videla pokrajino, hiše, letališče. Vse je bilo sivo, neprijazno, hrup je bil neznosen, veter me je trgal iz varnega prijetja. Otrpnila sem. Vse znanje, ki sem ga pridobila v zadnjih tednih, je v grozi izginilo,« je še živ spomin na prvi skok.

Inštruktor Toni je kričal: »Skoči!« Nataša pa je kar stala tam in se oklepala tistih vrat. »Toni je postal nestrpen in videla sem, da mo-

V prostem padu

pa je bil, kot kaže, odločen trenutek, ko je sin nekega dne izjavil, da si želi skočiti s padalom. »Zelo sem bila presenečena, saj svoje želje nisem nikoli nikomur zaupala, torej te zamisli prav gotovo ni dobil od mene. Seveda sem ga podprla, mu rekla, naj poskusi, če le najde kje možnost. Da ne bo prepozno, kot je zame, da mu ne bo kdaj žal.«

Sin je opravil tečaj in začel skakati in potem s takim žarom govoril o zračnih doživetjih, da je Nataša znova zagrabila. Dolgo zatajevana želja je privrela na plano. »Lahko bi poskusila tudi v tandemu, ko skočiš skupaj z izurjenim padalcem, ki te tako rekoč za roko popelje iz letala. Toda to bi bilo le enkrat, jaz pa sem želela to početi zares, zato je bila edina rešitev padalski tečaj,« pripoveduje. Zavrtela je telefonsko številko Aleša Debeljaka, ki pri Padalski šoli ŠOLT skrbi za nadobudne tečajnike in učence. »Malce me je bilo strah, ali bo sploh vzel učenca mojih let, pa sva se vendarle zmenila. Čeprav še vedno mislim, da je bil skeptičen, tega ni nikdar priznal. Tudi zahteven zdravniški pregled, brez katerega ne moreš iz letala, sem prestala brez težav.«

Groza in zmagoslavje prvega skoka

Nataša je bila o pravilnosti svoje odločitve vseskozi prepričana,

ram nekaj storiti. Zajela sem sapo in si rekla: zdaj! Roke so spustile prijem, z levo nogo sem se odrinila s police, natanko tako, kot me je učil Aleš, in se prepustila padcu. Prostega pada tako rekoč ni bilo, hip zatem sem že začutila poteg 'gurtne', ki je odprla padalo. Ta trenutek sem sprejela z velikim olajšanjem. To je torej to. Gotovo najbolj strašna stvar, ki sem se je kdaj koli lotila in jo tudi izpeljala!« pravi z neprikritim ponosom. Takoj je vedela, da bo nadaljevala, in v triindvajsetem skoku je prvič poletela prosto, brez samodejnega odpiranja. Zdaj ima za seboj že čez štirideset skokov in vse bližje je naslednjemu cilju, pridobitvi padalske licence. Takrat bo res svobodna.

Otroka sta mamino norost sprejela z naklonjenostjo, bolj presenečene so bile prijateljice, ki so govorile, da je gotovo srečala kakšnega frajerja, ki jo je obnored s temi neumnostmi. Nataša pa se za to ne zmeni, vikende preživlja v sproščeni družbi padalskih zanese-njakov. »Padalci so kajpak večinoma mladi ljudje in med njimi se prav dobro počutim, pa tudi medse so me lepo sprejeli,« pravi. Verjamemo, da je pred njo še veliko skokov, saj pravi, da bo letala po zraku, »dokler mi tehnični pregled (smeh) tega ne bo preprečil.«